

שליטה עצמית

הרב יעקב ישראל פוזן שליט"א

בעל הביטחון מבין כי כל מאורע שקורה לו הגיע לו מאת ה'. ממילא אין בו תרעומת כלפי השליחים ששלח הקבה אליו, וגם אינו מגיע למצבים שפלים של נקימה ונטירה, ומצליח לשמור את השליטה העצמית שלו גם בשעה קשה שעלולה להביא אדם לאיבוד שליטה.

בספר "ברכי נפשי" מספר הרב יצחק זילברשטיין שליט"א אודות אדם שהגיע אליו, כשהוא שבור ורצוף עד דכדוכה של נפש, הוא סיפר כי הוא ואחותו ירשו ירושה גדולה, וכל אחד מהם פנה לעבוד במסחר כדי להגדיל את הונו. שניהם רכשו סחורה זהה, ועסקו בענפי מסחר דומים, השקיעו שעות רבות, וגם כספים לא מעטים, וקיוו מאד להצליח, שנה חלפה - והעסקה לא הניבה את הפירות המצופים. כל אחד מהם השקיע עוד משאבים כדי להציל את העסק מקריסה, אולם מאמציהם היו לשוא, והם רק הוסיפו לצבור הפסדים.

"אחותי היתה בעלת חושים מסחריים מחודדים יותר ממני" - נאנח האיש - "בעוד אני מנסה למצוא עוד רעיון כדי להגדיל את היקף המכירות, ומשלם משכורת לעוד יועץ עסקים, היא החליטה לחתוך ענינים, ומכרה את הסחורה שלה במחיר מוזל. בתחילה לעגתי לצעדים הללו, אך כשהוספתי לצבור הפסדים, ואיבדתי חלק ניכר מן הקרן שלי, הבנתי כי היא פעלה דוקא בחכמה. בכל זאת התקשיתי לעמוד מול האמת הזו, ולהודות שהיא צדקה, וכצעד מתגונן החלטתי להאשים אותה בנפילה שלי... תירוצים וסיבות לא היו חסרים - היא הורידה מחירים בצורה דרסטית כדי להתפטר מהעסק, ומשום כך אף אחד לא בא לקנות אצלי... היא חתרה תחתי... לא שמרתי את ההאשמות לעצמי, כמובן. בתקיפות גדולה העברתי אליה את כל המסרים.

בתחילה ניסתה להתגונן ולהסביר שהיא פעלה בתמימות, כדי לא להפסיד את כספה, ולא היתה לה שום כונה לגרום לי הפסדים. אך אני לא השתכנעתי, משום שמלכתחילה לא חיפשתי את האמת, רציתי רק לכעוס ולהתרגז על מישהו, ולמצוא קורבן לפרוק עליו את זעמי.

בשלב מסוים עלו וגאו רגשות המרירות והתסכול שלי, ואז מצאתי את עצמי עושה צעד שלא יעשה - פניתי למס הכנסה, ודיווחתי שבמשך כמה שנים היא העלימה מס. תוך זמן קצר הוגשה נגדה תביעה גדולה, ובסופו של דבר היא מצאה את עצמה מנושלת מכל נכסיה, בנוסף לחוב גדול שהיתה חייבת.

אחותי נשברה מאד מן המצב, וזמן קצר לאחר מכן קיבלה התקפת לב. היא אושפזה במצב קשה בטיפול נמרץ, וכעבור ימים אחדים שבהם נעה בין החיים למוות, נפטרה לבית עולמה.

מאז -" סיים האח את וידויו - " אין לי יום ואין לי לילה. קול דמיה זועקים אלי מן האדמה. אני הוא שקיצרתי את חייה! רוצח שפל אנוכי!..." הוא הוסיף לתאר את יסורי המצפון שתקפו אותו, עד שביקש אפילו ליטול את נשמתו בכפו, ולבסוף השתתק ובכה בכי נורא ללא הפוגה.

תחילה ציטט לו הרב זילברשטיין מאמרי חז"ל בענין התשובה. חיזק אותו בכך שכל חטא וכל עוון יש לו דרך תשובה, וגם רוצח יכול לחזור בתשובה שלמה, בפרט במקרה זה, שבו לא עשה זאת בצורב ישירה. בנוסף לכך, הוסיף וציין, כי קריסת האחות כתוצאה ממצבה הכלכלי אינו מחויב המציאות. גם כאשר אדם מפסיד את כל כספו, אין זו סיבה לקבל התקף לב. אדם שהוא בעל אמונה מסוגל להתמודד גם אם אובדן כל רכושו, ואינו נופח את נשמתו בשל כך.

וכשנרגע מעט האיש הוא הצליח לשחזר את השתלשלות האירועים באופן שקול יותר, ולהצביע לעבר הענין העיקרי שבשלו הגיע לשפלות הנוראה הזו.

הוא סיפר כי היה כה בטוח שכל ההפסדים הם בגלל אחותו, עד שהרגיש שאינו יכול למשול במעשיו. "לא אני החלטתי ללכת להלשין עליה. כוחות אדירים משכו אותי לעשות את המעשה הזה. כוחות שלא ידעתי שהם קימים בי. לא היתה לי שום יכולת לעצור את עצמי... ואני שואל לאחר מעשה - מה הייתי אמור לעשות ברגעים הללו, שבהם לא שלטתי בעצמי? ואיך, בעצם, אוכל למנוע את הנפילה הבאה?..."

כתשובה פתח לפניו הרב זילברשטיין מדרש המובא בחז"ל, ממנו אפשר ללמוד איך צריך להתנהג כאשר פוקדות את האדם רגשות מעין אלו.

המדרש מביא מעשה שהיה בפועלים שחזרו מעבודתם כשהם עיפים מאד, בדרכם התישבו לנוח ליד קיר רעוע ונרדמו. לפתע הגיח מאי שם כלב, ועשה צרכיו על

עצמית

לעילוי נשמת

הרב אלטר אהרן יצחק

הרשקוביץ זצ"ל

י"ז בטבת תשע"ו

עלות העלון לשבת

200 ₪ בלבד

בנק דיסקונט סניף 56

השבון 61135

אסמכתא למייל:

Shuly3910@gmail.com

הפצה: אלעד, בני ברק, חדרה

פתח תקווה, רחובות, אשדוד,

מודיעין עילית ואחיסמך.

העלון השבת נתרם לעילוי נשמת

הר"ר דוד ב"ר נפתלי רוטנר זצ"ל

נלב"ע ד' טבת תשנ"ה

הרה"ח שמואל מרדכי ב"ר עזרא בנעט זצ"ל

נלב"ע י"א טבת תשנ"ה

אחד הפועלים. הלה התעורר בבהלה, כשראה מה עשה לו הכלב התרגז מאד על ה.. כלב. למה הוא עשה את שעשה רק עלי, ולא על אף אחד מחברי? במה גרע חלקי? מה עשיתי לו, לכלב הזה, שהחליט להרע לי כל כך? האיש הרגיש שהוא אינו שולט בעצמו. הוא תפס מקל גדול והתחיל לרדוף אחרי הכלב. משתפסו חבט בו מכות נאמנות. המדרש מספר שלבד מהכעס שהיה לו על הכלב, הוציא הפועל מילים של כעס גם נגד הקב"ה, רח"ל.

כשנחה דעתו, ביקש להמשיך ולישון, וחזר אל המקום בו נחו חבריו. כשהגיע לשם, חשכו עיניו – הוא הבחין שהקיר הרעוע נפל על חבריו הפועלים, ופגע בכולם. חלקם מתו, וחלקם נפגעו קשה. כשהתאושש מהמחזה הנורא, הבין ונתן אל ליבו שבכך שגרם הקב"ה שהכלב יעשה את צרכיו עליו, ולא על אף אחד מחבריו, התכוון הבורא רק לטובתו, וממש לטובתו, כדי להצילו מן המוות! הוא פרץ בבכי, והודה לקב"ה מקירות ליבו, ואמר על עצמו שהוא יותר גרוע מן הכלב, שהרי הכלב עשה שליחות בוראו, והוא – אפילו את זה לא הבין, ומרד באלוקיו שביקש להיטיב עימו. המדרש מסיים, שהאיש רץ שוב אחרי הכלב, עד שמצאו, וטיפל בפצעים שהוא עצמו גרם לו.

כעת פנה הרב אל האח המיוסר: מה לומדים אנו מסיפור זה? – שכאשר בא על האדם נסיון קשה או צרה צרורה, אל לו לחשוב שרוצים להרע לו. עליו להבין ולהשכיל, שכל מארעותיו באו מידו של הקבה ובודאי שכונתו לטובה. אם תהיה לו סבלנות, יראוהו מן השמים את הטובה הגדולה שביקש הקב"ה לעשות עימו.

במצב כזה, גם כשיש לו הפסדים, והוא בטוח שניתן לתלות את קולר האשמה בבשר ודם, הור מתעשת ומזכיר לעצמו את המציאות האמתית, וממילא אינו מגיע למצב של חוסר שליטה ולמעשים נוראים, אשר קשה, ולעיתים בלתי אפשרי, לתקנם.

ביטחון רוחני וגשמי

הגאון רבי יששכר שפיר זצוק"ל

במשנה כתוב בן חמש למקרא. כאשר ילד לומד את התורה בקטנותו, שכלו מתאר את הכתוב בצורה ילדותית. הבעיה שציורים ותיאורים אלו מלווים אותם גם כשהוא גדל ושכלו מתפתח, ונמצא שבכל הקשור להבנת החומש, נשאר האדם ילדוטי וקטנוני. לכן צריך כל אחד כאשר הוא מתבגר ומתפתח בלימוד ובהעמקה, לשוב וללמוד את התורה. אדם בעל הבנה, שנשאר במושגים קטנוניים וילדותיים זהו סילוף.

כך אנו רואים גם בספר 'חובות הלבבות' ז"ל: ראו לך להתחיל בעת חוזק שכלך והכרתך לעיין בפר תורת האלוקים וספרי נביאיו, כמי שלא למד מהם אות, ותרגיל עצמך לפרשם וכו'. עכ"ל.

אי לכך חסד גדול הוא שאנו קוראים ושונים, ולומדים את התורה שוב בכל שנה ושנה, וכך אנו יכולים ללמוד, להתבונן ולהבחין במהלכי השכל והנפש של התורה הקדושה.

נעסוק כאן בנושא שלא רגילים לעסוק בו. בדרך כלל כשמדברים על "ביטחון בה" חושבים ומתכוונים לעניינים גשמיים, כאשר האמת היא שצריך ביטחון גם בדברים רוחניים, וביטחון זה נצרך הוא אף במידה מרובה יותר מביטחון בגשמיות.

הביטחון בגשמיות הוא דבר פשוט ומובן ביותר, ברור לכל שהקב"ה קוצב לכל אחד את כל ההישגים שלו במשך ימי חייו, מזונותיו קצובים לו, כל האירועים שמתרחשים עמו, "אין אדם נוקף אצבעו למטה עד שמכריזין עליו מלמעלה", וכל ההשתדלות הינה רק קיום קללת "בזעת אפך תאכל לחם.

מי שקולט נכון את מהלכיה של התורה, רואה ומכיר באמת הברורה שאין בידי האדם לפעול ולשנות ממה שנגזר עליו כמלא נימא. וממילא אם חלילה האדם טועה בזה, ונדמה לו שהוא יכול להוסיף או לשנות ממה שנקצב לו, המקור של הטעות הוא במבט, מבט של 'עם הארציות', חוסר דעת וקלקול במידות.

כמוכן שיש גם צד שני, יש כאלו שמכנים את העצלות בשם 'ביטחון', וזה ודאי אינו רצונו של הקב"ה. חז"ל אמרו "יפה תלמוד תורה עם דרך ארץ שיגיעת שניהם משכחת עוון", העצלות היא חממה לכל דבר רע, אבל לאחר שאדם מתגבר על העצלות, הביטחון בגשמיות הוא דבר פשוט ומובן מאלי.

לפום ריהטא עצם המושג 'ביטחון ברוחניות' נראה דבר שלילי שאינו נכון. הלא הקב"ה ציוה את האדם לעסוק בתורה ולקיים את המצוות, הוא הטיל את זה עליו, ותפקידו הוא לבחור בטוב. אם כן אין זה נכון שיבטח בה, ויצפה שהעבודה תעשה עבורו מן השמיים. אבל האמת שיש מושג של ביטחון ברוחניות, ויש ללמוד ולעסוק בזה, והדברים קצת עמוקים.

ראשית, יש הערה בספר אור ישראל, היצר הרע כרוך ברגלי האדם, ועלול להתערב גם בתוך המעשים הטובים עצמם. אדם שעושה הרבה מעשים טובים, עלול להתגנב לליבו ההרגשה שהוא 'בעל הבית' על המעשים הטובים שעושה. לכן חשוב ביותר לדעת שההרגשה 'אני עשיתי' אינה נכונה, גם כלפי מעשים טובים, אלא הכל הוא רק מעשה ה'.

אברהם אבינו אמר "ואנכי עפר ואפר", ומשמעות הדברים היא, שהוא הרגיש שכל מעשיו הטובים בעבודת ה', הם בעצם מעשי ה' ופעולותיו, והחלק שלו הוא רק הבחירה לבדה.

ידיעה זו הינה נחוצה מאד, כי אחרת היצר הרע 'נכנס מהדלת האחורית', ומכניס בליבו של האדם את ההרגשה שהוא עושה ופועל, ומחשבות אלו הן ההיפך רצונו של הקב"ה.

שלושת יסודות האמונה בברכת אבות

הגאון רבי אליעזר גינזבורג זצוק"ל

אמרו בגמרא, שאין בידינו לומר שבחים על הבורא יתברך רק כפי אשר אמר משה רבינו ע"ה, דהיינו הגדול הגיבור והנורא, ואיתא בספרים שבאלו השלושה שבחים נרמזים שלושת יסודות האמונה.

כי תואר 'גדול' הנאמר על הבורא יתברך, היינו, שהוא ראשית כל הסיבות, והוא מנהיג כל מסובבי הטבע מראש ועד הסוף.

ותואר 'גיבור', היינו, שמסבב הטבע כרצונו, ופעמים שמשנה את הטבע. וגם נקרא גיבור על שם כל ההנהגה שהיא על פי מעשה בני האדם, כי כוחו וגבורתו מלא עולם, וכל הנהגת הבריאה היא בגבורתו.

ותואר 'נורא', הוא שהנבראים יראים ממנו, משום שהנהגתו מחייבת יראה, והיינו שיש לישראל תורה אשר הוא סיבת היראה, כי היראה אינה נושא

לכשעצמו, לירא מפניו יתברך, אלא מהות היראה היא עבדות לבורא יתברך ביראה, דהיינו, לעבוד את הבורא יתברך בהכרה כי היא חובה אשר העובר עליה נענש, או ביראת הרוממות, שהיא העבדות לבורא יתברך מתוך יראה פן יכשל ויפסיד קרבתו יתברך.

אם כן זכינו לתוספת מרובה, כי בזה מבואר, שבתפילת שמונה עשרה, שהיא עיקר העבודה לבורא יתברך, הביטוי הנאמר בהכנעה לבורא הוא ההכרה בשלושת יסודות האמונה, שהוא המהווה, המשגיה, ונותן התורה לעבדו וליראה מלפניו.

ולא זו בלבד, אלא גם מה שאומרים בתחילת הברכה, אלוקי אברהם אלוקי יצחק ואלוקי יעקב, ביארו המפרשים שהוא כנגד 'הגדול הגיבור והנורא'.

אברהם אבינו, הוא מידת החסד, שהיא שורש הבריאה, עולם חסד יבנה, והגיע לזה אחר שהכיר את בוראו שהוא מהווה הבריאה, והלך בדרכיו להטיב כדרך שהבורא מטיב. וכפי שהכיר אברהם אבינו במידת החסד, כן זכה שבזכותו תרבה ההשפעה בבריאה. וזוהי הכרתו בבורא שהוא אלוקי אברהם, דהיינו שהנהגת הבורא בבריאה היא בזכות הכרת החסד של אברהם אבינו ע"ה, והוא כנגד 'הגדול', שפירושן מהווה הבריאה.

יצחק אבינו, הוא מידת הגבורה. פחד יצחק. והיינו שימחק אבינו ע"ה המשיך בהכרה שהבורא הוא מנהיג הבריאה, ומשגיה לתת לאדם כפי המגיע לו, ועל כן זה סיבה לפח ולהכיר בגבורתו יתברך. ונמצא שיצחק אבינו ע"ה הוא ההכרה בהשגחה, והוא כנגד 'הגיבור'.

יעקב אבינו הוא מידת האמת, וכמו שכתוב, תתן אמת ליעקב, והיא התורה, שהתורה נקראת אמת, והוא כנגד 'הנורא', כמו שאמר, מה נורא המקום הזה.

העולה מכל האמור, הוא חיזוק שלושת יסודות האמונה, כי הוא שלימות העבודה לפניו. והוא עבודת קריאת שמע שחרית וערבית, דהיינו, שלוש פרשיות שהן אמונה השגחה ותורה. וכן מצות שבת היא זכר לחידוש העולם וליציאת מצרים ולתורה מן השמים. וכן בכל ברכה וברכה אנו מזכירים שהוא אדון העולם ומנהיג ומלך בנתינת התורה. וזהו מה שאנו אומרים בשמונה עשרה, הגדול הגיבור והנורא, אלוקי אברהם אלוקי יצחק ואלוקי יעקב.

ולכן צריך להקדיש זמן למחשבה על ענין זה, לחשוב במשך השבת מחשבות לחיזוק האמונה, ההשגחה ותורה מן השמים. וכן באמירת הברכות, לשמוע את הנאמר במילים 'ד' אלוקינו מלך העולם'. ונמצא שהוא מהדברים אשר לפנינו במקומות רבים, ועל כן חובתנו לחזק המקומות האלו, בידיעה שזהו שורש לכל הכרת מלכותו יתברך ולעבודתו. ועל זה יש לקרוא ולומר, הפך בה והפך בה דכולא בה.

שבירת המנעולים

הרה"ק רבי בן ציון מביאלא שליט"א

לגודל מעלת עבודתם של ישראל בכללות, בזמני עקבתא דמשיחא, יש לנו לבאר גם את גודל כה התפילה שבדורות אלו, שאף שאין יכולים לכוון בכוונות גדולות, מכל מקום בתפילתם הם שוברים כל המנעולים, ופותחים שערי שמים, ואין דבר שיכול לעכב תפילתם ועבודתם שמגעת עד כסא הכבוד. ואין לשער גודל הנחת רוח הנגרם לה' יתברך מתפילתם, וזאת משום שתפילתם מתוך לב נשבר. כמו שכתב כ"ק אאמו"ר זצוקללה"ה בסה"ק

חלקה יהושע [פרשת ואתחנן] וזל"ק: "או יאמר כדאיתא מהבעש"ט שעם לב נשבר, שוברים כל הפתחים [וכל המנעולים], וזה בעת ההיא לאמר - אמירה לשון רכה [רש"י שמות ימ ג] לשון רכה תשבר אכ"ר". עכ"ל.

נמצא שתפילות עם ישראל בזמן הזה שהם מתוך רוח נשברה, הם שוברים את המנעולים והפתחים של יסורי בני ישראל, ומי יודע לולי תפילתם איך היה מצב בני ישראל יכול להיות בזמן עקבתא דמשיחא. שהרי גדול בזמנים אלו כח הטומאה, ומלחמתו היא נוראה עם כנסת ישראל בגשמיות וברוחניות. וכמו שראינו לדאבוננו שהסטרא אחרא בעצמו הביא את השואה האיומה על בני ישראל ה"ד בדור האחרון, וזה היה במדינות שכביכול היו תרבותיות מכל השבעים אומות, ואפילו הכי לא היה פוצה פה נגדם. והר יאומות יכלו למנוע הרבה מן השואה, אם היו מפציצים את מחנות ההשמדה של הנאצים ימ"ש ולא רצו. וכל זה משום שליטת הסטרא אחרא בעולם. על כן אין ספק, שרק בזכות תפילות ישראל בעקבתא דמשיחא, שבכוחם לפתוח שערי שמים, ומגיעים עד כסא הכבוד כמו שנתבאר, הם השומרים על כלל ישראל מכל מיני פורעניות וצרות, שזומם הסטרא אחרא על שונאי ישראל ח"ו.

כח התפילה

הרב יוסף גיטלר שליט"א

ביום שישי מלאו שלושים וארבע שנים להסתלקותו של אחד מנקיי הדעת בירושלים של מעלה, איש מורם מעם, פרוש וקדוש מרחם, הגאון הצדיק רבי מנחם מנדל גפנר זצוק"ל, יהודי שהילך בצדי דרכים אבל כדרכם של הרודפים מן הכבוד הרי שהכבוד רודף אחריהם, ופעולותיו הכבירות למען עם ישראל כפי המשתקף מהיריעה שלפניכם, מאירים אלומת אור זוהרת על אישיותו השלמה על שלל אורותיה המנצנצים במגוון צבעים וצורות.

מספר הרה"ח רבי ברוך ברנדווין "במלחמת ששת הימים כינס בעידודם של גדולי ישראל משמרות של אומרי תהילים שישבו שעות רצופות בשטיבלעך 'מאה-שערים' עם פסוקי נעים זמירות ישראל. שמעם של תפילות הרבים הגיע עד לארמונו של נשיא מצרים דאז גאמל עבד אל נאצר שבאחד מנאומיו לפני פרוץ המלחמה התבטא "יודע אני על תפילות במאה-שערים שבירושלים אך גם אותם ננצח, היהודים מדומיינים שיתמודדו עם תהילים מול טילים". סופה של המלחמה הוכיח שאכן תהילים הם אלו שעמדו נגד טילים.

"כך היה בכל עת צרה ליעקב. באחד המקרים אסף את כל ילדי ישראל לתלמוד-תורה 'מאה שערים', זה מבנה עם כמה קומות ומרפסות רחבות, והכול היה מלא וגדוש מפה לפה בהמוני ילדי תשב"ר. סבא לקח את הרמקול ונעמד דרשה קודם אמירת התהילים, לחמם ולהכשיר את הלבבות, הוא הפס את המיקרופון ביד וזעק "ילדים תצקו גיוועלאד", ומאות פיות שלא טעמו טעם חצא עונים אחריו "געוולאד", וסבא ממשיך "לא שומעים, שוב פעם", כך כמה פעמים עד שכל הילדים צרחו בטונים שהתפשטו על פני כל הסביבה "גוועלאד", ואז התחילו לומר פרקי תהילים, הציבור היה סחוט מהתרגשות כתוצאה משוועת הילדים המהדהדת, ופצחו באמירה נרגשת של פרקי תהילים, הדמעות נשפכו שם כמים פשוטו כמשמעו".

ור' ברוך ממשיך להעלות מזיכרונותיו שנראה כאילו רק עתה אירעו: "אחד האירועים שנצרכו בתודעה הישראלית הוא חטיפת מטוס הנוסעים לאנטבה, בזמן שהשבויים היו נתונים במצור ובמצוק שרר לחץ גדול בישוב היהודי בארץ ישראל, כולם חשו צער ומתח מפני הבאות. יהודי אחד בירושלים היה שלא איבד את עשתונותיו ולא נותר שווה נפש מול אחים הנתונים בצרה, היהודי דנן מיהר ועלה למעונותיהם של מנהיגי ישראל בעיר הקודש ושטח את הצעתו לכנס יום תפילה למען ירחם עליהם המקום ויוציאם מצרה לרווחה. צדיקי הדור הסכימו על ידו ועד מהרה שוטטו רכבים שכרוזו להמוני בית ישראל לצאת בחצות הלילה לבתי הכנסיות לעמוד בתפילה ולבקש על פדות נפשם של אחינו הנמצאים בשביה. אני עוד זוכר את הלילה ההוא איך שכל בתי הכנסיות בירושלים היו מלאים מפה לפה ביהודים שקרעו שערי שמים". גם כאן לא צריך לציין מה היה סופו המוצלח של הסיפור.

בהקשר לכח התפילה הנדיר של סבו מביא ר' ברוך אנקדוטה מרתקת: "היה אחד שהחזיק במאה שערים מאפייה, קראו לזה 'מאפיית לנדנר', אחד מבניו של בעל המאפייה נפצע קשה מאוד במלחמת לבנון הראשונה. לקחו אותו עם מסוק לביה"ח רמב"ם בחיפה. אביו מיהר לחיפה ושם אמרו לו הרופאים שנתרו לבנו דקות ספורות לחיות, הנזק רב מדי בכדי שיוכל להבריא. האבא ניסה לומר שרוצה לנסוע לקברי צדיקים, אבל הרופאים ענו לו שאם ייסע יתכן ויפסיד את הפטירה. אבל הוא החליט לא לחוש לתחזיותיהם הקודרות ונסע לבני-ברק לרבי'ה מלעלוב, כאשר קרא הרבי הקוויטעל ענה שכזה קוויטעל יכול רק ר' מנדל גפנר לקרוא. שאל היהודי מי זה ר' מנדל גפנר? השיב לו הרבי סע לירושלים שם כולם מכירים מי הוא, תיסע לשם ותשאל, הוא נסע ואכן מי לא הכיר את הסבא, מיד כווננו אותו לעבר ביתו.

"בשעה שהגיע סמוך לבית, חזר בדיוק הסבא מכמה שעות רצופות של אמירת תהילים בכותל-המערבי, היהודי ניגש לסבא ושטח בפניו את שאירע, סבא אמר 'ככה?' ומיד שב על עקבותיו וחזר לכותל, בלי שיכנס הביתה אפילו לרגע לשתות משהו. בכותל התפלל כמה שעות נוספות, וממש ראו נסים ונפלאות. הרופאים שאלו את האבא מה עשית? היום אותו חייל מתהלך כאחד האדם. במשך תקופות ארוכות שלח בעל המאפייה חלות כל שבוע כאות הכרת הטוב לצדיק שהציל את חייו של בנו. ידוע לנו שגדולי ישראל אמרו שיש מקרים מסוימים שרק הוא יכול לפעול".

" הוא ארגן משמרות של תלמידי חכמים שיאמרו תהילים עשרים וארבע שעות ביממה שלושים יום בחודש ברצף תמורת משכורת, כמו כולל תהילים, והם הזכירו שמות של מבקשי ישועה וממש ראת דמעות בעיניים שלהם, היו אלו יהודים משכמם ומעלה כל אחד ואחד מהם, בהתחלה זה היה בשטיבלעך של 'מאה שערים', ואחרי ששחררו את הכותל זה עבר לשריד בית מקדשנו, שלוש משמרות שסיימו את ספר התהילים, המון ישועות ראו בעקבות זה, אנשים שהיו להם צרות מיוחדות הציעו

להם שיתרמו עלות משמר אחד וראו ניסים ונפלאות. הם היו מזכירים כל שם בפרטות ודקדוק.

"בכל יום הגיע כמה פעמים להתפלל בכותל. אמרו בבדיחותא שהיה אחד מאבני הכותל. היה מעשה עם הרב שמואל אונסדרפר זצ"ל, הוא התגורר בחו"ל וכאשר הגיע לארץ נסע לכותל המערבי ומאוד התרגש. כידוע יהודי שמגיע בפעם הראשונה לחייו לשריד בית המקדש הדבר מעורר בו התרגשות גבוהה. לאחר שסיים את תפילתו אמר שרוצה להמתין לר' מנדל גפנר, והסביר שחפץ לראות איך יהודי שנמצא כל יום בכותל מגיב בראותו את האבנים העתיקות. ואכן בשעה היעודה הגיע סבא עם הרכב שהיה יורד כמעט עד לקיר, יצא מהרכב וניגש לאבנים ונישק אותם, התרפק עליהם בכאלו געגועים ובכיות, והרב אונסדרפר נדהם מהמראה, היה נראה כאילו זה הפעם הראשונה והיחידה שהוא מבקר במקום.

"בכנוז דאגה וצדקות היה מתפלל כל פעם למען עם ישראל, פשוט משהו מיוחד. אני זוכר שכל ערב ראש חודש עשה התרת קללות. היה עושה תיקון מיוחד ועשה פדיון מול מקום קודש הקדשים, זה עוד היה באמצע הבניה והחפירות והיה קושי להשיג אישור להיכנס לשטח. אבל כל ראש חודש קיבל לידיו את האישור הנכסף וערך שם את התיקונים שלו. לא יודע אם יש היום אחד שאפשר לראות שחי את עם ישראל כמוהו כאילו זה הילדים שלו. כל הזמן ראו שמה שעומד אצלו בראש זה 'עם ישראל'. את העניות שהיה לעם ישראל לא סבל ולא היה מסוגל לעבור על כך לסדר היום, ערך על זה תיקון מיוחד שהיו משלמים בפדיון נפש לפי גימטרייה של השם.

בטחוני בצורי – הוא אוצרי

הגאון רבי יעקב ישראל קנייבסקי זצוק"ל

בשעה שהעולם / רובם ככולם
יתנו עמלם / וכל שכלם
לעבוד ולטרוח / לעשות ולהרוויח
רגע לא ינוח / לכל צד פוסח
ודעתו תזוח / לנגוח ולנדוח
ויש גם לרצח / בשביל דמיון פורח
וסופו מוכיח / כי לא יצליח
וכל פגע וחוח / את רוחו ירתיח
יריע אף יצריח / ולא ימצא מנוח
עד שהיום יפוח / ותשוב הרוח
בה בשעה / נפשו הנישאה
של הבוטח / תדיר שמח
"בטחוני בצורי / הוא אוצרי"
את המחור שוכח / ומהשתדלות בורח
ולא לעמול לרוח / להיות לוקח
מה שכבר נשלוח / מהבורא המשגיח
והוא הבוטח, מעודו / לא מטה ידו
ולא נפגע כבודו / כי הבורא בחסדו
מגן בעדו / וליבו זמנו עמדו
לירא מבוראו ולעובדו / בכל נפשו ומאודו.

נא לעורר רחמי שמים מרובים

הגאון רבי יצחק בן נחמה הקר שליט"א

הגאון משולם דוד בן אלטע הנדל סולובייצ'יק שליט"א